

FÖLJETONG

KÄRLEKENS SEGER

Av
Margaret Mac Gill

När hennes egen mor ett par timmar tidigare förebrätt henne för att hon älskade en arbetare, hade Norah trott att mer kunde hon inte uthärda. Nu fann hon, att Davids mor var precis lika hård och bitter som hennes egen, och denna upptäckt tvang fram tårarna i hennes blå ögon.

Men när fru Ross såg dem glänsa i det skumma lampa-skene var hon nästan helt besegrad. Norah var så liten, så mjuk och söt att se på, att hon helst av allt velat ta hennes fina ansikte mellan sina valkade händer och kyssa bort tårarna.

Hon trodde dock på allvar att Norah bara roade sig med David; det var ju otroligt, att en flicka i hennes sociala ställning skulle nedlåta sig till att gifta sig med en man i Davids ställning!

Vad sonens personliga värde angick, sade hon sig med berättigad stolthet, att hennes pojke inte var något dåligt parti för en prinsessa, men i sitt hjärta tvivlade hon på alla hans planer att bli rik och hon hade en för hög tanke om honom för att tro att han skulle vilja leva på sin hustrus pengar.

Men — den unga flickans ögon här bredvid henne stodo fulla av tårar!

När Norah nu i mild ton fortsatte, kände hon sig böjd för att åtminstone revidera sin uppfattning av henne.

"Det gör mig mer ont än jag kan säga, att jag skall vara orsaken till den skada man tillfogat er och David, ty det tycks ni ju tro, kära fru Ross. Jag — jag önskar verkligen att jag kunde gottgöra det, men — men jag äger i hela vida världen bara 10 shillings, som är mina egna.

Davids mor såg häpen ut över denna franka och barnsliga beaktelse om fattigdom. I sin enfald hade hon aldrig drömt sig möjligheten av att en person av överklassen kunde vara så fattig.

Men när hon tittade på det förskrämda och bönfällande lilla ansiktet förmådde hon inte uttala de ord, som lågo på hennes läppar och som lydde:

"Jag ber er inte om pengar. Jag ber er bara att lämna min gosse i fred, så att han på nytt kan bli en hederlig arbetare i likhet med andra hyggliga unga män."

När Norah härnäst utträdde sig, kände hon sig glad över att dessa ord förblivit outta-

lade. Norah kom tätt intill henne, grep hennes bruna, färrade hand i sin egen vita och mjuka lilla näve och sade ivrigt:

"Tro mig, fru Ross, jag leker inte med David som ni tyckes inbilla er. Vi — vi älska varandra och — och — vad betyder väl samhällsställning eller välstånd eller något annat i världen för en så härlig man som David!"

Ingen kvinna kan oberörd lyssna till en lovsång över hennes barn, och den lilla gumman i sin bruna ylleklädnad och sitt rena vita förkläde hade aldrig haft fler barn än detta enda.

Hela tiden hade hon längtat efter att få tycka om denna söta, blåögda lilla varelse, som var så märkvärdigt lik andra unga flickor, blott att hon föreföll henne mer eftersträvarvärd än någon av de många andra hon träffat.

Hon undrade inte alls längre över att David blivit kär i henne — hon höll som bäst på att själv bli kär!

Mitt ibland spillrorna av Davids dyrbara maskineri kände Norah sig plötsligt omsluten av hans mors armar, och med tårarna strömmande i floder utför kinderna viskade den lilla söta gumman allsköns vänliga smekord till henne, som föll på Norahs hjärta som regn på förtorkad mark.

"Flickebarn lilla, inte visste jag att det var så fatt med dig. Hur fin pojke min David är, så kunde jag inte tro, att dina likar nå'n sin sänkte sig ned till oss utom i romaner och så'n't där. Men — men Gud välsigne dig, kära lilla barn — och förlåt mig för alla fula ord jag sagt. Vill du det?" slutade hon med ett blekt, ömklit litet leende.

"Förlåta er? Vad då, fru Ross? Jag har väl ingenting att förlåta", svarade Norah generöst och böjde sig ned och kysste den rynkiga kinden.

"Men — men ni har ju inte berättat mig vad som hänt eller — eller var David håller hus. Han är väl inte allttjamt på polisstationen?"

Hennes röst vägrade göra tjänst när hon nämnde sin älskades namn och det lyckliga uttrycket, som ett ögonblick lyst upp moderns blick, slocknade med ens.

"Jo, det är han, barnet mitt, — det fanns inte en kotte, som ville gå i borgen för honom. Jag har varit omkring i hela sta'n men alla så vägrade, och medan jag var ute på in rundtur, så bröt sig en hop sällar in här och stån'de till — så här!" En tåreflod dränkte de sista orden.

"Ni menar väl inte, att grannarna stod bredvid och såg på hur de foro fram?" sade Norah, som inte kunde förmås att tro historien.

Det grå huvudet nickade trött. "Jo, jo, det var just vad de gjorde. Men de påstodo, att de unga sällarna kommo från grannsta'n och voro beväpna-

de med stenar och tjocka påkar, så att ingen vågade närma sig dem. En människa sprang verkligen efter polisen, men när den kom var skadan redan skedd. Några stycken fångade de in och jag tar för givet de få sina fiskar varma, men — men det bygger inte upp mitt lilla hem igen eller lagar Davids verkstad". slutade hon trööstlöst.

Varken den unga eller den gamla kvinnan, som var och en på sitt sätt älskade David så djupt o. nu sökte tröst hos varandra, misstänkte ett enda ögonblick, att anfaller på den fattiga lilla stugan formigen satts i scen av Paul Raynor, som inte ville lämna den bedragna minsta tillfälle att ta revanche. Han visste, att om David allttjamt var i besittning av sin attiralj och sin ugn skulle han lätt kunna klara in egen sak eller åtminstone kunna kasta ett misstänkens sken över hans eget påstående att vara uppfinnare till stålet i fråga. Den som utan recept kunde åstadkomma en identisk ställegering måste ju sitta inne med hemligheten. Det var inte mycket sannolikt, att David skulle skulle glömt formeln för det med så mycken möda framställda stålprovet, som kostat honom dagars och nätter arbete. Han visste, att David använt varje öre av de slantar, som Ripleys befolkning skrapat ihop åt honom och att han till och med sålt krigsobligationerna, som sir James Glenister presenterat honom. Bankdirektören på platsen, som förmedlat försäljningen, hade i förtroende berättat honom detta.

"Utan laboratorium och utan pengar att anlägga ett nytt sådant är han maktlös. Det bästa som kan göras är alltså att laga att maskineriet förstöres." resonerade Paul Raynor med den hjärtlösa människans grymma lugn. Och så satte han i scen det uppträde, som ovan refererats.

Men de två kvinnorna, som här sökte varandras stöd, kunde inte lista ut något annat skäl för det fula dådet än rena illviljan.

Efter en liten stund torkade fru Ross sina svullna ögon på förklädessnibben; hennes världneinstinkter gjorde sig gällande.

"Lipa gör det inte ojärt, barnet mitt", sade hon nog så förståndigt.

Och så gick hon till ett i väggen inbyggt skåp och tog fram koppar och tefat, ett par assietter och en hördulle samt den gamla bruna tekannan med den spruckna pipen, som var hennes speciella förtjusning.

"De tyckte väl inte det lönade mödan att slå i kras det här också, tänker jag. Eller kanske de inte fingo syn på dem", tillade hon rörande och placerade sin lilla teatiralj på en upp och nedvänd kexburk, som måste tjäna som bord nu, tills hon fick råd att köpa sig ett nytt.

Norah delade snyftande den enkla måltiden. Allt i hop syntes henne så meningslöst och överklit i sin grymhet. Orden från i morse tycktes henne uttalade för årtal sedan, dessa ord som fölls, när David försvann in i fabrikskoret med sitt kära huvud stolt bakåtkastat och när hoppet ännu sjungit i bägges hjärtan. De återkommo nu i hennes minne.

"Intet pris är för nogt för kärleken!"

"Ack, men då visste jag inte att en fullkomligt oskyldig kvinna skulle behöva lida för min skull. Jag visste inte om att allt detta skulle hända". Norahs blick för sorgsen omkring i det stackars illa tillställda lilla rummet.

"Är den verkligen värd allt detta? Skulle David haft det bättre förspänt, om han icke mött mig och fått mig kär?"

Norahs tankar jagade som blixtrar genom hennes hjärna medan hon åt sin smörgås och drack det varma, lugnande teet.

Hon hade inte ännu funnit lösningen på den kvistiga frågan, när en skarp befällande knackning på dörren kom både Norah och fru Ross att låta kopparna med en hård smäll falla mot tefaten.

"Det är polisen; kanske det nedtyngda gumman som min älskade jag går och tittar efter", gnällde den stackars sann redan haft nog av bördor på en dag!

Hon öppnade dörren och ställde samma fråga som hon ställt till Norah knappa två timmar tidigare.

"Vem är det?"

Norah flög upp från sin plats på den nedsuttna gamla lädan och all färg vek från hennes kinder, ty hon hörde moderns stämma som kall, klar och befällande skar genom tystnaden.

"Det är lady Glenister. Finns min dotter här?"

Strålkastarna från en bil skuro tvärs igenom mörkret och bildade två breda ljusfäror på det föröjda rummets golv.

Fru Ross blev så konstnerad att hon inte kom sig för att svara genast; hon vände sig inåt rummet mot Norah, som om hon velat fråga henne till råds vad hon skulle säga.

Men Norah svarade själv: "Ja, mamma, jag är här", sade hon och kom fram i det lilalajusskenet.

Lady Glenister gick icke över tröskeln; hon drog kjolarna om sig som om hon varit rädd för smitta, snusade i luften med en misstänksam rynkning på näsan och befälde snarare än bad Norah komma hem.

"Var god och tag din hatt och kom med mig hem i bilen. Det var en ren slump som gjorde att jag fick reda på var du var — någon hade sett dig gå in i fru Ross' hus", sade hon.

Detta var icke sant. När middagsklockan ringde och Norah inte infann sig i matsalen hemma och inte heller skickat ned någon ursäkt för uteblivandet, hade modern gått upp för att själv titta efter vad som stod på.

Hon letade i varje hörn och vrå, där dottern kunde misstänkas hålla till och när det slutligen upptäcktes, att hennes hatt och de små smycken som voro hennes likaledes vore försvunna hade hon blivit rädd.

Hon kunde Norah så litet, att själva okunnigheten ökade hennes förskräckelse.

Obestämde historier om unga flickor som av olycklig kärlek gått i döden föresvalade henne och sin förtvivlan måste hon söka upp Paul Raynor i allt hans elände för att tala om vad som hänt.

"Hon har sannolikt gått ner till sta'n för att trösta det

svinet's mor. Men som hon kanske planerar en rymning är det nog bäst att genast hämta hem henne", rådde han mellan ett par ljudliga stöndanen.

Lady Glenister visste blott alltför väl vem han menade med ordet svin och förlorade därför ingen tid utan beställde fram bilen för att fara till fru Ross' stuga.

Hon hade dock inte för avsikt att låta Norah förstå hur fullkomligt hon lyckats i sitt uppsåt att skrämma henne och så hittade hon på den där historien om personen som sett henne gå in i stugan.

"Du hörde väl vad jag sade, Norah?" upprepade hon än en gång, som om hon för andra gången måste ge en befallning åt ett olydigt barn.

Fru Ross stod bredvid med öppen mun och armarna insnodd i förklädet.

Norah stod kvar vid den gamla lädan och demonstrerade sin strålände ungdom o. sin hoppfullhet mitt i alla spillrorna.

"Jo, jag hör, mamma, men tyvärr kan jag inte lyda", sade hon lugnt; hon var i det ögonblicket förbluffande lik sin avlidne fader. "Du sade mig i kväll att om jag inte samtyckte till att resa till en vilt främmande person, som förmodligen inte vill veta av mig, så måste jag lämna ditt hem. Nåväl, jag kan inte lämna den man jag älskar, när han är i trångmål och därför änkar jag stanna här hos fru Ross, om hon vill ha mig, tills jag binner skaffa mig en plats." Norah vände sig bönfällande till Davids moder.

Men den gamlas ögon fingo ett sorgset uttryck. Fru Ross kände lady Glenister mycket litet och det lilla hon hört om henne var inte väckert. Om hon följt sin första impuls, skulle hon ha slutit den modiga unga flickan som älskade hennes son så innerligt i sina armar och bett henne stanna så länge hon behagade.

Men hon var mor och det var också den välklädda resliga damen, som tydligen var rädd för att stiga över hennes tröskel. Så mycket hade de i alla fall gemensamt.

Hon trodde, att modern skulle lida om Norah lämnade henne så här, på samma sätt som hon själv skulle lidit om David rest ifrån henne i vredesmod. Därför 'ade hon sakta sin rynkiga hand på Norahs spåda skuldra och sade:

"Du gör nog bäst i att fara hem med din mamma, kära barn. Ingenting i världen är som en pojkes eller flickas mamma, som vakat över barnet och älskat det sedan det var en smula förhastad ibland. Föräldrar mena ingenting med de hårda ord de säga till barnen; tro mitt ord de mena inget ont. Och förresten", tillade hon en smula bittert medan blicken svepte över rummet, "förresten så kan jag väl knappast be dig hålla till godo med det här, eller hur? Här finns ju inte en hel möbel i hela huset!"

Norah gav efter för den vänliga gamla själen, som en dag skulle bli hennes svärmor.

"God natt, kära fru Ross! — jag kommer hit och hälsar på i morgon, om jag får", sade hon och slog sina unga friska armar om livet på den gamla och kysste henne.

(Forts. i nästa nr.)

Svaga och sjukliga personer böra ta Nuga-Tone endast några dagar och lägga märke till hur mycket friskare och starkare de bliva. Denna medicin renar snart ur kroppen alla sjukdomsbildande gifter och ger ny styrka och energi åt försvagade muskler och organ. Nuga-Tone ger er bättre aptit, underlättar matsmältningen, upphäver förstoppning och åtkommer i njurarna och urinblåsan. Det stärker nerverna, medför roligande, uppriskande sömn och Tene icke finns hos er apotekare, bed honom skaffa det från sin parthandlare. Nuga-Tone säljes å alla apotek. — Glöm ej att försöka det. Om Nuga-Tone ej hjälper på 14 dagar återbetalar vi pengarna.